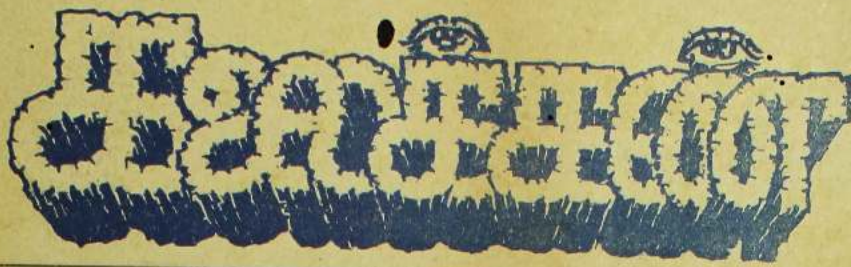

தமிழாராய்ச்சி
மாநாட்டுச்
சிறப்பிதழ்

திராவிடமும் சம்ஸ்கிருதமும் ஒரு தேசிய ஒருமைப்பாட்டுச் சின்னம்

ஒப்புக்கொள்ளுதல்

சம்ஸ்கிருதம், திராவிட மொழிகள் ஆகியவற்றின் தோற்றத்தையும் அவற்றின் அடிப்படை ஒற்றமைபின் இயல்பையும் ஆராய்ந்தளிப்பதற்கு அறிஞர்களும் இலக்கணம்வல்லாரும் உரையாசிரியரும் ஆழமாக அறிந்து வருகின்றார்கள்.

மிகப்பழைய நூலாய் தொல்காப்பியத்தைச் செய்த தொல்காப்பியனும் அவர் ஆசிரியரான அகஸ்திய முனிவரும் வாழ்ந்த காலம் முதலாக அவர்கள் வழிவந்த இலக்கண ஆசிரியர்களான இறையனார், பவணத்திமுனிவர், குணவிரப்பண்டிதர், சுப்பிரமணியவிதியார், வைத்தியநாத நாவலர், சிவஞான யோகிகள் ஆகியோரும்; உரையாசிரியர் மாராய பரிமேலழகர், சேனாவரையர் ஆகியோரும்; பழம்பெரும் புலமைபாளரும் பழந்தமிழ்ச் சங்கநூல்களைப் பெரும்புகழ் துலங்கப் பதிப்பித்த துபகரித்தவரும், வடமொழி தென்மொழி வல்லுநரும், இன்றைய பழந்தமிழ் ஆராய்வுகளுக்கு வழிகாட்டியாயிருந்தவருமான பெரியார் உவே. சாமிநாத ஐயரவர்களும், பதினான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தும் மலையாள இலக்கணத்தைப் பற்றி வடமொழியில் எழுந்ததுமான லீலாநிலகம் எனும் நூலின் அநாமதேய ஆசிரியரும், கர்னூட் எழுத்தாளரும் தெலுங்கு மொழி வல்ல எழுத்தாளருமாயுள்ள எஸ்.லோரும் இதனை ஆதரிப்பார்கள்.

தற்காலக் கல்விமான்களாய் ஸ்ரீ கனிதிருமார், சாட்டர்ஜி, சுப்பிரமணியன், கலாமிதி மகாதேவன் முதலானோரிடம் நான் அதிகமாக

அறிந்தவை மதிப்புக்குரிய அறிஞர்களுக்குத் தெரியுமா என்பது பெரும்பாலும் சம்ஸ்கிருதம் வழிவந்த வேதநூல்களிடமும் திராவிட மொழிகளைப் பற்றியோ திராவிடமொழியைப்பற்றியோ நாம் பேசும்போது திராவிட இனத்தைப்பற்றியோ திராவிடமக்களைப்பற்றியோ பேசுகள் கலந்துவிடலாகாது திராவிடர் என்பார் முதலில் மத்தியதரைப் பிரதேசத்திலிருந்து வந்தார்கள் என்பதோ, அன்றி அவர்கள் தென்னகத்திலிருந்து மத்தியதரைக்கோ அதன்யற்பிரதேசங்களுக்கோ பலுசிஸ்தானத்துக்கோ பரவினார்கள்

வேதங்களும் தொல்காப்பியமும் இங்கிரேனே முதற்சேவன் என்பன. பன்னிரு உயிர் எழுத்துக்களும் உயிர் கொடுக்கும் பன்னிரு ஆதித்தியரைக் குறிப்பனவாகும் என்பர். அட்டவசுக்களின் தொடர்பாயுள்ள எட்டு எழுத்துக்கள் மொழிக்கு முன் வரமாட்டாதனவாய்க் குறைபாடுடையனவாய் உள்ளன. அன்றி பதினொரு உருத்திரர்களைக் குறிப்பனவாய் 11 மெய் எழுத்துக்களும் மொழிக்கு முன்வரா.

மாண்புமிகு திரு. கே. கே. ஷா அவர்கள்

மாண்புமிகு திரு. கே. கே. ஷா ஆளுநர், தமிழ்நாடு

என்பதோ வலுவானதென்றும்போது, தென்னகத்திலிருந்து போனார்கள் என்பதே மதிப்புக்குரிய மொகஞ்சதரோ ஹரப்பா அகழ்வாய்வின் முடிபிற்கண்ட தகவலாகும்.

வர். ஆரியப்பேச்சு திராவிட மொழியின் ஆக்கத்துக்கும் திராவிடமொழி ஆரியத்தைத் திருத்தவும் உதவியுள்ளன. இஃது எவ்வாறாகவும் ஒரு வழிப்பாட்டையே அமையவில்லை என்பது இவ்வழியாலும் பெருமளவில் கொண்டும் தெரிவிக்கும் உபகரித்தல் டைப்பெற்றள்ளதாகும். அதனால் இரு மொழிகளின் இயல்புகளும் பெருமளவில் மாறியுள்ளனவாகும். பிரபாச்சந்திரசக்கரவர்த்தி என்பார் நாம் எழுதிய 'இந்தக் களின் மொழிசார்ந்த ஊகம்' என்று மீட்டரவில், சம்ஸ்கிருதம் மிகப் பழைய மொழிகளில் ஒன்றாக இருந்த போதிலும் நாமறிந்த மொழிகளிலே அது மிகப் பழமையானதல்ல என்றும், 'அது திராவிடமொழியிடத்துப் பல சிசைவழக்குச் சொற்களுக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளதென்றும் கூறுவர். கலாமிதி லா ஹோவாரி என்பார் நாம் எழுதிய 'திராவிட உற்பத்தியும் மேற்கும்' என்றும் நூலில் திராவிட மொழிவழக்கு வடஇந்தியாவுக்

சம்ஸ்கிருதம்

சம்ஸ்கிருதம் இந்திய மக்கள் எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதோன்று. அதன் இயல்பு வேதகாலத்திலிருந்து இலக்கிய காலம் வரை மாற்றமடைந்து பின் பிராகிருதத்தின் பல உருவமாகவும் மாறியது. கி.மு. 600-ஆம் ஆண்டளவில் சம்ஸ்கிருதம் அதன் இரண்டாம் வளர்ச்சிப் படியில் நிலவியது. அக்காலத்தில் அது திராவிடமொழியின் இலக்கணம், மரபு, சொற்றொடரியல், சொற்படிவம் ஆகியவற்றை ஒத்திருந்தது. இன்னும் சம்ஸ்கிருத ஆராய்ச்சியாளர் அம்மொழியின் வேதகால இலக்கியங்கள் அவற்றுக்கு முற்பட்ட கால இலக்கியங்கள், அவற்றுக்குப் பின்வந்த காலத்து இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றைக்கருத்துன்றி ஆராய்ந்து சம்ஸ்கிருதத்துக்கு வேறுபல மொழிகள் பலவாய் சொற்களை உபகரித்துள்ளன எனக் கூறுவர்.

புது கலையிலக்கியப் பற்றார்வத்தின் ஒரு பகுதியாய் இருந்ததென்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகும்.

அதன் இயல்பு வேதகாலத்திலிருந்து இலக்கிய காலம் வரை மாற்றமடைந்து பின் பிராகிருதத்தின் பல உருவமாகவும் மாறியது. கி.மு. 600-ஆம் ஆண்டளவில் சம்ஸ்கிருதம் அதன் இரண்டாம் வளர்ச்சிப் படியில் நிலவியது. அக்காலத்தில் அது திராவிடமொழியின் இலக்கணம், மரபு, சொற்றொடரியல், சொற்படிவம் ஆகியவற்றை ஒத்திருந்தது. இன்னும் சம்ஸ்கிருத ஆராய்ச்சியாளர் அம்மொழியின் வேதகால இலக்கியங்கள் அவற்றுக்கு முற்பட்ட கால இலக்கியங்கள், அவற்றுக்குப் பின்வந்த காலத்து இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றைக்கருத்துன்றி ஆராய்ந்து சம்ஸ்கிருதத்துக்கு வேறுபல மொழிகள் பலவாய் சொற்களை உபகரித்துள்ளன எனக் கூறுவர்.

சம்ஸ்கிருதத்தின் வழி தமிழ் வந்ததென்பது அண்மைக்காலத்து மொழியியல் வல்லுநரான திரு. ஸ. சுந்தரராஜ் அவர்களின் ஆராய்ச்சியான பெறப்படுவதாகும்.

தமிழிலுள்ள 33 எழுத்துக்கள் இருக்கு வேதத்தின் கூறப்பட்ட 33 தெய்வங்களின் தொடர்பானவை என்பர்.

மொழிபெயர்ப்பு:

அறிஞர் க. சி. குவர்த்தினம் கப்பால் மேற்கில் மெசொப்பொட்டேமியாவின் எல்லை வரை பரவியது என்றும், உயிரும் உலகமும் தாய்க் கடவுளும் தந்தைக்கடவுளும் என்றும் திராவிடரின் கொள்கை அப்பாலும் வழங்கியது என்றும் கூறுவர்.

அறிஞர் க. சி. குவர்த்தினம் அவர்கள்

'கலைக்கண்' தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டு மலருக்கெனத் தமிழ்நாடு ஆளுநர் மாண்புமிகு கே. கே. ஷா அவர்கள் வழங்கிய ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை.

கலை சமைப்போம் உயர் நிலை அமைப்போம்

திராவிட மும்

(1 ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

பெரியவை இவற்றில் வரும் பாதிரிகள் மனிதவியல் பானவையாகும். இந்து சமயத் தெய்வங்களின் திருவுருவங்கள், சிலைகள், சிற்பங்களாலும் திராவிட மொழிகள் பேசப்படும் தென் பிரதேசங்களிலேயே செய்யப்பட்டுள்ள என்பதை அழுத்தமாகக் கூறவேண்டும். மகாபலிபுரத் திலே பல்லவரின் கலைகா மலைகளைக் குடைந்தும் செய்துக்கியும் செய்யப்பட்டவையாகவும் தமிழ்நாட்டிலே உள்ளனவாகவும். அன்றிக் கன்னடப் பிரதேசத் திலேயும் வாதாபிக் குகைகளிலும் சாளுக்கிய கோயில்களிலும் இக்கலைகள் நிரம்பியுள்ளனவாகும்.

கிருஷ்ணன் தமது இடது திருக்கரத்தில் கோவர்த்தன கிரிகை ஏந்திநிற்கும் நிலையும், அவரின் இடப்பாகத்தில் ராதையின் அழகுத் தோற்றமும், வலது புறத்தில் பலராமன் முதலானோர் சிற்கும் அற்புதத் தோற்றமும் இன்னபிறவும் ஆய் பாடியின் வாழ்க்கைபைச் சித்திரிப்பனவாகும். இத்தகைய கலைத்திறமையை விஞ்சுவதற்கு இந்தியாவின் எப்பாகத்திலேயும் வேறு படைப்புக்கள் இல்லை என்று கிச்சயமாகக் கூறமுடியும். அன்றி மகிஷாசுரமர்தினி, மகாவிஷ்ணு ஆகியேனின்மீது அறிதயில்கொள்ளுதல் எனவந்தி மடுவின் சிறு தெய்வங்கள் அர்ச்சனைகளில் இவ்வகைய புராணக் காட்சிகள், விஷ்ணுவின் வராக அவதாரத்தில் பூமாதேவியைக் கொம்புகளிடையே ஏந்தி சிற்கும் அற்புதத் திருக்கோலம், திருமால் சரடியால் முவுலகநந்த குறையதாரக் காட்சி வாதாப் முதலிய இடங்களில் உள்ளவாறு வேறெங்கும் காணப்படுவதில்லை. இந்தியாவின் சமய ஒற்றுமைக்கு சான்றுபகர இவற்றையிட வேறு ஆதாரங்களும் வேண்டும் கொள்ளலாம். இவை முடிந்தியாவுக்கும் உணர்ச்சியூட்டக்கூடிய சனாதனமானவையும், இறையருள் சாரித்தனவும், கலைப் பொலிவு கிறைந்தனவுமான ஊற்றங்க ளாகும்.

இந்தமாதக் கடவுளர் தாமும் வேதகாலம் முதலாகத் தெற்கு, வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு ஆகிய இந்தியப் பிரதேசங்களின் சுருத்தொருமித்த படைப்புக்களாகும். மிகப்பழைய தமிழ்ப் புலவர்கள் தெய்வங்களுக்குத் திருநாமங்கள் வழங்கியபோது கருத்துன்றித் திராவிடப் பெயர்களையே வழங்கியுள்ளார்கள். தற்கால இந்த சமயம் தனிப்பட்ட வேத மாரக்கம் அன்று. உண்மையில் வேதத்திற்கு உட்பட்ட தெய்வங்கள் எழுதுகாளாத விட்டனர். அருசி வீட்டனர், மித்திர, புராவாஸ் ஆகியோர் இன்று இடம் பெறவில்லை. அக்கினி பகவானுக்குத் திருக்கோயிலில்லை. மறதலை யாகத் திராவிடத் தெய்வங்கள் ளாய் மக்களின் தெய்வங்களாய் விட்டன. ஆலயங்களும் ஆலயவழிபாட்டு முறைகளாலும் திராவிட மக்களின் உபகரிப்பாளான அமைப்புக்களாகிவிட்டன.

வேத காலத்துக்குப் பின்னர் எழுந்த சிந்தனைகளும், பற்றிப்பாடுகளும், வழிபாட்டு முறைகளும் திராவிட

ரின் செல்வாக்கினாலேயே இந்திய மண்ணில் வளர்ச்சியுற்றன என்பது பெரும்பாலும் உண்மையான தொன்றாகும். எவர் எவரிடத்து எதனைப் பெற்றனர் என்பதை ஆராய்வதைப்பற்றி நான் கவலைப்படப்போவதில்லை. அவை எவ்வாறாயினும் திராவிடப் பேசும் உலகத்தும் சமஸ்கிருதம் பேசும் உலகத்தும் இடையில் உண்டான கருத்தொற்றுமைகளை மிகப்பலவாறும் என்பதில் நாங்கள் பி. எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் கூறுவதை முற்றாக ஒப்புக்கொள்ளலாம். அவர் கூறுவதாவது, "சங்க இலக்கியகாலம் முதலாகத் தமிழ் நாட்டில் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களால் வேத மாற்றம் பண்பாடும் ஏற்று ஆதரிக்கப்பட்டு வந்தன. எனறு நம்பிக்கையாகத் தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம்". தென்னாட்டுப் புலமையாளர் இவ்வித வளர்ச்சிக்கு உட்பதையா யிருந்துகொண்டு சமஸ்கிருதத்தை வேற்று மொழி எனக் கருதியிருக்க மாட்டார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன் அவர்கள் சமஸ்கிருதத்தைத் தமது ஆக்கமாகக் கொண்டு அதிலே இந்தியாவும் அதனை ஏற்றுக்கொண்டதையிட்டு அகமகிழ்ந்திருந்தனர்.

ஆராய்ச்சியின் பெறுபெறுகள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலத்திலே தான் இராபுல் இராஸ்க் என்பார் தென் இந்தியாவிலே பல மொழிகள் நிலவுவதால் அவை சமஸ்கிருதத்து ஒப்பியல்பு தில்லாதவை எனக் கருதினர் கல்வெட்டு 1836 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்ட ஒப்பி வக்கணம், திராவிட மொழிகளுக்கும் ஸ்கித்யப் மொழிக் குடும்பத்துக்கும் தொடர்பு கூறுவதாகும். ஸ்கித்யன் மொழிக்குடும்பத்திலே தான் மத்தியத்தாகக் கட்ட நாடுகளினதும், கிழக்கே ரோப்பிய நாடுகளினதும் மொழிகள் அமைந்திருந்தன. இத்தகைய ஆராய்ச்சியெல்லாம் தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டு ஒப்பிவலாராய்ச்சியாளர் சாஸ்கிருதம் இந்து ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தின் ஒன்று எனக்கருதும் அளவில் வந்தது. எனினும் தெனிஸ்பிதே என்பார் பிராகுவிசையம், சேர்யோன் மார்சன் மொஹஞ்சதாரோ நாகரிகத்தையும் அது சமேரிய நாகரிகத்தோடு தொடர்பு கொண்டதையும் அந்நாகரிகம் மத்தியகிழக்கு நாடுகள் எங்கும் வியாபித்து இருந்ததையும் அண்மையில் அங்காஸிஸ்தன், ராசன் ஆகிய நாடுகளில் எஞ்சியுள்ளவற்றையும் கண்ட பின்னர் திராவிட குடும்பம் என்பது இந்தியாவின் தென் பாகங்களில் தனித்து மண்டிக் கிடந்ததொன்றல்ல என்றும் அது தென்னிந்தியக் கரை தொடக்கம் பிரிவில்லாத தொடர்புமாயமயந்ததன்றும் சமஸ்கிருதம் தமிழ்நிலிருந்தே தோன்றியதென்றும் உறுதிப்படுத்துவனவாகும்.

திருவாளர் வி. ஐ. சுப்பிரமணியத்தின் கருத்தின்படி கன்னடமும் ஆந்திரமும் திராவிடவேத "திருவாய் மொழி"யின் வேறுணவையாகும் இக்கூற்றின் பெறுபெறு என்னவாயினும் அவகு நான்கு மொழிகள் உள் வெண்பதும் அவை ஒப்பிட வேண்டியவை என்பதும்

மறுக்கமுடியாதவை யாகும். எதிர்மாறாகத் தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மும்மொழிகளின்மீதும் சமஸ்கிருதத்தின் செல்வாக்கு அதிகமாகும் என்றும், மொழிகளின் வளர்ச்சியின் கிரலொழங்கு தமிழ், சமஸ்கிருதம், தெலுங்கு முதலியவை என்றும் கொள்முதல்வேண்டும். திராவிட மொழியில் விருவிருப்பான ஆராய்ச்சி முடிபுகள் கருத்து வேற்றுமை கொண்டவையுள்ளன. முன்னர் இந்திய அரசாங்கத்தின் உள்நாட்டுக் காரிய தரிசியாயிருந்த ஜோர் ஜிகிரியசன் என்பார் வெளியிட்ட இந்தியாவின் மொழியியல் மதிப்பீடு என்னும் நூலுக்கு ஆதரவுதேடித் தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்தார் எழுதியதால் இந்து ஐரோப்பியன் சிந்திய நஞ்சு கலப்பதற்கு ஏதுவாயிற்று.

எழுத்துமுறை

இந்தியாவிலுள்ள எல்லா மொழிகளும், திராவிட மொழிகளுடைய தம் எழுத்து முறைமையிபிராமியிலிருந்தே தோன்றின. சமஸ்கிருத எழுத்துக்களும் தமிழ் எழுத்துக்களும் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் வரையும் கிரகத் லிபியேயே எழுதப்பட்டுவந்தனவாகும். அதற்கு வடக்குமேலுத்து என்று பெயர்வரக்கொண்டாயிருந்தது. அது எழுதப்பட்ட ஒலையாகும். அதிலேமுதம்போது நோகோடுகள் அதனைக் கிழித்து விடுமாதலால் வட்டமாக எழுதவேண்டியிருந்தது. அதனால் அவ்வெழுத்து வட்டமெழுத்து எனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று. ஓரியர் எழுதிய அகரவட்ட எழுத்து பிராமியிலே ஆகவில்லை. சமஸ்கிருத எழுத்துக்களும் திராவிட மொழிகளின் எழுத்துக்களும் ஒரு தன்மையாய் இருப்பதற்குக் காரணமான பிராமியிலே எவ்வாறு எழுத இருந்து வந்தது என்பது கேள்வி பிராசமி எல்லா எழுத்துக்களும் தாயாகும். அதுதான் எழுத்துக்கு மிற்பிட்டுமாயிருந்ததாகும். அன்றிப் பர்மிய, நிபத்திய எழுத்துக்களும் திராமியிலிருந்தே தோன்றின. மொஹஞ்சதாரோ ஹரப்பா நாகரிகத்தைக் கருத்தாற்றி ஆராய்ந்தபோது பெரிய அம்மையான மாதா அவ்விடங்களுக்குரியவள் என அறியக்கூடியதாகும். மொஹஞ்சதாரோவில் காணப்பட்ட அன்னை பைவிட அவகே முன்ற முகங்கள் உள்ள சிலைஞர் போகசனத்தில் அமர்ந்துள்ளமையும் காணப்படுகிறது. சிலைஞருருவம் அங்கே கி. மு 3200 ஆம் ஆண்டுக்கு முந்திய இருந்ததாகும்.

மேலே கூறியவைகளிலிருந்து சரித்திர ஆசிரியர்கள் ஆராய்ச்சியின்போது உள்ளிடானவற்றைக் கவனிக்காது வெளித்தோற்றங்களையே மட்டிட்டு வந்தார்கள் என்பது புலனாகிவந்தது. அந்நாகரிகம் ஆரிய நாகரிகமாயினும், திராவிட நாகரிகமாயினும் சரி அதன் காலம் என்பதை ஆராய்வதற்குச் சாதனங்கள் கிடைக்கவில்லை. இன்று வங்காளத்தில் செய்யப்பட்ட அகழ்வாராய்வு காரணமாக அங்கே 50,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே நாகரிகம் நிலவியது என்பது துணியப்பட்டுள்ளது. வைதிக மாரக்கம் என்பபடும சனாதனதர்மாய உலக நெறி வேதங்களையும் சுருதி

களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டதாயும் சனாதன தர்மம் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. அத்து இந்துசமயம் ஒரு தத்துவக் கோட்பாடன்றிச் சமயமாகாது என்பதை வலியுறுத்துவது, அது வாழ்க்கைவழியாகும். எனவே தான் "வேதோ அதிலோ தர்மமலம்" என்று சொல்லப்பட்டது. வேதங்கள் எல்லாதர்மங்களின் மூலமாகும். அவற்றில் குராம் என்னும் அறிவு விகிதம் என்னும் விஞ்ஞானம் என்பன அடங்கும். சுருதி கோட்பாட்டின்படி எழுத்து முறைமையான மொழி மூலம் பேசப்பட்டுவந்தன. எனவே தான் வேதங்களின் காலத்தே ஆகலாவது செங்கட்டியிலாவது பொறித்து வைத்தல் முடியாததாய் விட்டது. ஆகவேதான் அவற்றின் தொன்மையை ஆராய்ந்தறிவதற்கு நாம் அக்சானறுகளை ஆதாரமாகக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

இவ்வாறாக லோகமான்சிய பாலகங்காதர திலகர் பெருமான் முதன் முதலாகப் பிரித்தானிய வரலாற்றுசிரியர்களோடு மனித உள் நூலாரோடும் முரண்பட்டு, இந்திய வானசாஸ்திர நிபுணரான திரு V. B. கேத்கார பிரகஸ்பதிய என்பார் கண்டு பிடிப்பின் வண்ம விசயமாக கிரகத்தின் போக்கைக் கூறுமாற்றில் கி. மு. 4550 ஆம் ஆண்டளவில் பழைய வேத இலக்கியங்கள் கிலவின் என கிருதித்தள்ளார் ஒருவர் கி. மு. 4500 ஆண்டுக்காலத்தக்கு வேதங்களின் காலத்தை முடித்து முடிபாகக் கொள்வதாயின் ஆரியன் தொன்மை அத்து எனக்கொள்ளலாமோ எனனும் ஆசங்கக் எம்முள் எழுவது இடல்பாகும். அங்நசமாயின் திலகர் பெருமான் ஆராய்வைக் கண்ட பேராசிரியர் புனும் பில்லியோவது ஹெப்பிசென்டிக் கமக்தினை பதினெட்டாம் ஆண்டுவிழாப் பேச்சிற குறிப்பிட்டமைபோல வேத மொழியும் அதன் இலக்கியங்களும் ஆரியரின் தொன்மையைக் காட்டுவதற்கு அவ்வளவு தூரம் அக்காலத்தில் நாகரிக முதிர்ச்சியற்றதாக இருக்கவில்லை என்பது, இவை எல்லாவற்றும் கிச்சயமாகும். ஆண்டு கிலவின் கிலவியிருந்து வண்டும் என்று புரையுள்ளது.

பேராசிரியர் அபினேஸ் சந்திரதாஸ் என்பார் தாம் எழுதிய இருக்குவேத இந்தியா என்னும் நூலில் ஆரியர்கள் வேத காலத்தில் சப்தசித்தி என வழங்கிய பஞ்சபப் பிரதேசத்திலே மண்ணைடுபிறந்தவர் எனப்படும் தென்முதுவராக இருந்தனர் என்றும் அந் கிருத்தலகாலம் செல்வசீர்திருத்தினார்கள் என்றும் கூறலார். அவர்கள் அவ்நமம் வாழ்ந்தமை வேத இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னராகும். ஆகவே அவர்கள் மத்திய ஆசியாவிலிருந்தோ, வட ஐரோப்பாவிலிருந்தோ, ஆட்டிக் தருவத்திலிருந்தோ வந்தார்கள் என்பது உண்மையாகாது. அவர்கள் அவ்

கிருத்து சீர்திருத்தினார்கள் என்னும்போது அவர்கள் நாடோடிகளான வேட்டுவராயிருந்து சீர்திருத்தினார்கள் என்ற வாசகத்தை நன்கு அவதானித்தல் வேண்டும். ஆரியர் என்னும்போது நாடோடிகளான வேட்டுவரே வேத இலக்கியங்களை ஏற்றுக்கொண்டார்கள் என்பதாம்.

வேதங்களை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் தொடர்ந்து நாடோடிகளாயே இருந்தார்கள் என்று பேராசிரியர் அபினேஸ் சந்திரதாஸ் கூறியுள்ளார். வேதங்கள் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகால ஆராய்ச்சியின் பயனாக எழுந்தன என்றும் அவை அறிவுக் கருவூலங்கள என்றும் கூறலார். வேதங்களில் தாசுக்கள் எனவோ தாசுக்கள் எனவோ, கூறப்பட்ட கற்பன்களை வேதம் வல்லவர் அவசரத்தில் கொலாரியர் எனவோ திராவிடர் எனவோ முடிபுட்டுவாராயினர். இங்ஙனம் கருதுவதற்கு எவ்வித ஆதாரமும் கிடையாது.

இக்கொள்கைக்கு முற்றம் மருகப் பேராசிரியர் சந்திரதாஸ் அவர்கள் தமது நூலில் இந்தத் திராவிடர் என்பவர் ஆதிரை முடிபுறியவர்கள் என்றும், வேதங்களை ஏற்றுக் கொண்டவர் வடக்கிலும் தெற்கிலும் வாழ்ந்தனர் என்றும், தேடர் என்பபடுபவர் தெற்கிலேவென்றி இந்தியாவின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் வாழ்ந்தவர்கள் என்றும் கூறியுள்ளார்.

இன்னும் கொலாரினரின் பிறப்பிடமோ திராவிடரின் பிறப்பிடமோ மத்திய ஆசியாவல்ல என்றும் அவர் கூறியுள்ளார். வேதங்களில் பணிகள் என வழங்கப்பட்டவர்கள் சப்த சித்தியில் வேதங்களை ஒருவேளை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் வாழ்ந்த விசயங்களாவார் எனவும் அவர்கள் தென் கரைகள், எசிப்து, மெசொப்பொத்தேமியா, மலபார் முதலிய இடங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்தவர்கள் என்றும் கூறலார். லோகமான்சிய திலகர் பெருமான் ஆட்டிக் பகுதியே ரிஷிகளின் வசிப்பிடமாயிருந்ததால் கலாம் எனக் கருதும்படி செய்த குறிப்பு சில ஆயிரமண்டு களுக்கு முன்னர் ஆட்டிக் பிரதேசத்தின் சுவாதந்தியம் இந்திய சுவாதந்தியத்தைப் போலிருந்தது என்பதாகும். இக்கொள்கை இக்காலத்தில் தகர்க்கப்பட்டு விட்டதென்ற நான் கருதுகிறேன்.

பேராசிரியர் அபினேஸ் சந்திரதாஸ், லோகமான்சிய திலகர் பெருமான் இன்னும் வேறு அறிஞர்களின் உதவியால் எங்கும் நாகரிகம் மிகவும் பழமையானதென்றும், இந்நாகரிகம் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் வடக்கிலும் இந்தியாவை ஒருங்கு பரவியது என்றும் கிறவுவேமான், நாகரிகம் முதன்முதலில் தென்னகக் கரையிலேயே தோன்றியது என்பதை இலக்குவாக கிருபத்தலாகும். நூண்டு கோடியே இருபதல்லதம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தியதான புதைபடிவங்களும், வங்காளத்தின் அகவாராய்வுகளும் ஒருகோடி ஆண்டுகளுக்குமுன் நாகரிகம் கிலி

சம்ஸ்கிருதமும்

யது என்பதை நிரூபிப்பன வாகும். வரலாறும் மனித இன வரலாறும் நாகரிகம் என்றும் வீரக்கதைகளிலேயே ஆரம்பிக்கிறது என்பதை ஆதரிப்பனவாகும்.

வேதங்களின் தொன்மையை ஆராய்ந்தபின் அவற்றில் அடங்கியுள்ள அறிவியல் திரவியங்களை ஆராய்ந்த சரஸ்வதி, ஸ்ரீ அரவிந்த மகரிஷி ஆகியோர் கொள்கை கிண்புலிக்குப்பட்டு அறிவியல்களும் இனிமேற்கண்டிருப்பிக்கப்போவனவான அறிவியல்களும் வேதங்களில் இடம்பெற்றுள்ளனவாகும்.

திருவாட்டி வில்லோகல் என்பார் மின்சாரம், நேடியம் எலெக்ட்ரோன்ஸ், வானக்கப்பல்கள் என்பனயாவும் வேதிவிசை நுகர்ந்தனவாகும் என்ற கூறியுள்ளார். புகழ்பெற்ற கல்வியானுய ஜி.ஆர்.யோசியர் என்பார் அணுவியல் வெளியிட்ட "வியாமானிக சாஸ்திர" என்னும் நூல் வானப் பணத்தைப்பற்றிச் கூறுவதாகும். வானச் செலவுற்றிய விஞ்ஞானம், எலெக்ட்ரோன்ஸ் பற்றிய அறிவு ஆகிய துறைகளையாவும் முற்காலத்தவருக்கு வெகு நுட்பமாக நன்கு தெரிந்திருந்ததாகும். அவற்றை விபரமாக அறிந்து கொள்வதற்கு அவர்கள் சந்தியினருக்குப் பல நூற்றாண்டுகாலம் தேவையாகும். இருக்கு வேதத்திற்கு கூறப்பட்டுள்ள உலோக சாஸ்திரத்தின் வண்ணம் பூமியின் ஏழாம் புவியின் முன்றும் சுரங்கத்தில் சோம என்னும் தொடரிலுமே உலோக இனங்கள் அதிகமாக உண்டென்று கூறப்பட்டுள்ளது. இன்னும் உலோகம் படர்ந்ததுள்ள 3000 படைகளின் பூமியிலுண்டென்றும் அன்றாடம் 1300 படைகளில் நல்ல உலோகங்கள் உள்வென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இவற்றை விட பூமியின் மையக் கோளப் பூமிக்கிரகத்தின் காப்புச் சக்தி, சூரியனின் ஒளிவெள்ளம், பவனம், கோள்களின் வகை, நட்சத்திரங்களின் போக்கு, சூரியன் சந்திரன் ஆகியவற்றின் சுழற்சியைப் படைகளின் செறியும் விதாசாரமாவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இன்னும் உள்ளேயுள்ள வெப்பம் சுரப்புகள் காரணமாகப் பூமியின் உள்ளே உலோகங்கள் பலவித தன்மையிலும், தரத்திலும், அளவிலும் உண்டாகின்றன எனவவும் கூறப்பட்டுள்ளது. மின்னாக்கியத்திற்குள்ள பின்வீமானங்கள் இவற்றைப் பலவகைப்பட்ட விமானங்களின் குறுக்குத் கோற்றங்கள், உடைகள் தயாரித்தல், உணவுதயாரித்தல் ஆகியவற்றின் உபாயங்களும், மின்சாரவழிப்பதின் குழித்திறனும் இன்ன பிறவும் இதற்குக் கப்பட்டுள்ளன. இவை எமக்கு அற்புதமான பிரமிப்பை உண்டாக்குவதோடு, வேதங்கள் அறிவியல் துறையின் தலை ஊற்றுக்கள் எனவும் காட்டுகின்றனவாம். விஞ்ஞானத்தின் உச்சக்கட்டத்தை அறிந்து போட்டி

யில் அவரவர் கண்டுபிடித்த அற்புதச் சாதனைகளினால் அந்நீர்தம் உண்டாவதைக் கண்ட அறிஞர்கள் ஆன்மீகப் போக்கை ஆராய்வாராயினர். எனவேதான் பிராமணங்களின் பின் உபநிடதங்கள் வந்தனவாகலாம் என்று நான்கருதுகின்றேன். பிராமணங்கள் என்பன ஆற்றலை உண்டாக்கும் முறைகளை விஞ்ஞான முறையில் எடுத்தல் என்பனவாகும். எனவே இருக்கு வேதநூல் மூலக் இனப்பங்காட்டியும் காதியை அறியும் போது கிண்புலி நிறுத்து வெளிக்கூறப்பட்ட அமைப்புகள் இக்காலத்தின் விஞ்ஞான நுட்பங்களோடு நின்றபிடிக்கக்கூடியதோடு, இக்காலத்து விஞ்ஞானத்தின் குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்து இவற்றை மனித சமுதாயத்துக்கு உபகாரியான தன்மையிலும் இட்டுச் செல்லவல்லமை உள்ளனவாகும். காந்திய நிறுவனத்தாற்பதிப்பிக்கப்பட்ட பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் அறிவியல் எனலும் நூலில் அதன் ஆசிரியர் கலாநிதி தர்மபால் அவர்கள் நாங்கள் அறிவியல் துறையின் உச்சத்தை அடைந்துவிட்டோம் என்று சிறுபிக்கின்றார். அவர் பிரித்தானிய ஆவணசாலையில் பழைய ஆவணங்களைத் தேடி ஆராய்ந்து இன்றைய அறிவியல்துறையிலும் பார்க்க வெகு நேர்த்தியான அறிவியல்துறை இத்காறும் உலகத்தவரால் அறியப்படாத வகையிலமைந்த முறையில் முன்னர் இந்தியாவில் விருத்தியடைந்து நல்லியது என்றும்; இந்தியரின் உருக்கு சுவிடின நாட்டின் உருக்கிலும் பார்க்க உயர்ந்தது என்றும், ஈருறுப்புத் தேற்றம் மீயுடனுக்கு முன்னர் இந்தியரால் அறியப்பட்டதென்றும், கனிதம், அட்சரகணிதம், வானசாத்திரம், வைத்தியம் முதலிய பல கலைகளும் இன்னும் பல அறிவியல் துறைகளும் மிகவும் வளர்ச்சியுற்றிருந்தன என்றும் பிரித்தானியர் எல்லா வழியாலும் எமக்கு கொன்றும் தெரியாது என எம்மை நம்பச் செய்து எங்கள் எஜமானர்களையிருத்தார்.

இவ்வகையில் நிறையப் பெற்றது. தென்றும் அந்நாடு மிகுந்த வசச் செய்திப் புள்ளி நன்கு தென்றும் அயோசனை யின் இலங்கையிலேயே ஆகாயவிமானம் இருந்ததென்றும் கூறப்பட்டமையால் உட்கிலும்பார்க்கத் தெற்கிலேயே அறிவியல் துறைகள் மேம்பட்டிருந்தனவாதல் வேண்டும். எனவே நாகரிகம் தெற்கிலேயே தோன்றி அங்கிருந்து மத்திய ஆசியா ஐரோப்பா ஆகிய பகுதிகளுக்குப் பரந்தது எனக் கொள்ளுதல் முறையாகும்.

வரலாற்று ஆசிரியன்மாள் பலர் கண்ட முடிபுகளும் இவ்வாராய்ச்சிகளோடு மிகப் பொருந்துவனவாகும். மொஹஞ்சதரோ, ஹரப்பா ஆகியவாராய்ச்சிகளும் அண்மையில் குஜராத்நில நடத்திய அகழ்வாராய்வும் எவ்வித அகழ்வாராய்வும் எவ்வித சந்தேகமுமின்றி மிகச் சிறந்த நாகரிகம் நல்லிய தென்றும் மொஹஞ்சதரோ

ஹரப்பாவிற்கண்ட எழுத்து முறை திராவிட முன்கோர் சார்ந்தது எனக் கண்டமையும் எங்கள் முடிபுக்கு அரண் செய்வதாகும்.

இவ்வாய்வின் பின்னணியில் சில எழுத்துக்களை ஆயும்போது சம்ஸ்கிருதத்தில் 'க' வர்க்கத்தில் நான்கு எழுத்துக்கள் உள்ளபோது தமிழில் ஒரு 'க' எழுத்து உள்ளது. ஆனால் அவ்வேழுத்தைச் சந்தர்ப்பம் நோக்கி நாம் நான்கு வகையாக உச்சரித்த வருகின்றோம் இன்னும் சம்ஸ்கிருதத்தில் க வரிசையினத்தத்தில் ங் எழுத்தும், ச வர்க்கத்தினத்தத்தில் ஞ் எழுத்தும், த வர்க்கத்தினத்தத்தில் ட் எழுத்தும், ப வர்க்கத்தினத்தத்தில் ம் வ எழுத்தும் உள்ளன. தமிழிலும் இவ்வேழுத்துக்கள் உள்ளனவாகும். தமிழில் நாம் க என எழுதும்போதும் அதை நாலவகையாகவும், இன்னும் இங்ஙனமே ச த ப ஆகிய எழுத்துக்களைத் தனித்தனி வெவ்வேறு ஒலிகளிலும் உச்சரிக்கின்றோம். ஆனால் சம்ஸ்கிருதத்தில் பல எழுத்துக்களை உபயோகிக்கும். தமிழில் உச்சரிப்புக் கேற்றவாறு பொருள் வேறுபடுகின்றன. உதாரணமாகப் பல என்பது அதிகமான என்பதும், அதைப் பல என்று உச்சரித்தால் பழங்கள் என்று கருதப்படும். இவ்வாறே உச்சரிப்பு வேறுபாடால் அது பலவிமையையும் குறிக்கும் பல எனவும் அமைகிறது.

இன்னும் சொற்களின் புணர்ச்சிக் குரிய சந்திவிதிகளும் ஒரு தன்மையினேயே அமைந்துள்ளனவாகும். உலகிலுள்ள மொழியறிஞரில் ஒன்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. உலகில் எங்கையிலும் இருமொழிகள் தம்முட்பலவாய தன்மைகளால் ஒத்துவிளங்குகின்றனவோ என்று நெடுங்கணக்கு என்னும் எழுத்துத்தொகுதி, மேய் எழுத்துக்கள், உயிர் எழுத்துக்கள் கருத்துக்களும் உச்சரிப்பும் ஆகியவற்றில் தமிழும் சம்ஸ்கிருதமும் ஒத்திருக்கின்றன இருமொழிகளுக்கும் தமிழ் மொழி முதலில் தோன்றியதென்பதை ஒப்புக்கொள்ளாதவர் அந்நிலை க வர்க்கத்தில் முன்று மேலதிக எழுத்துக்கள் இல்லாது போனமைக்கு எனக் காரணங் கூறவார்களோ. அன்றி தமிழில் இலக்கங்கள் இல்லாமலும் சம்ஸ்கிருதத்தில் இலக்கங்கள் அமைந்துள்ளமைக்கும் உள்ள சமாதானங் கூறவார்களோ. பின்வந்த சம்ஸ்கிருதத்தில் இலக்கங்கள் அமைந்திருந்தலால் தமிழ் முதலில் தோன்றியதாகல் உடன்பாட்டுக்கு உரியதாகல் வேண்டும்.

அகத்திய முனிவர தமிழ்நூல் எழுதியவராகவோ அன்றி திராவிட ஆதிமுன்கோர் சார்ந்தவராகவோ கருதப்படுபவர். பாணினி அகத்தியருக்குப் பின்வந்தவர் என்பது நிச்சயமாக அறியப்பட்ட உண்மையாகும். அகத்தியர் சந்திரிஷிகளில் ஒருவராவார் என வேதங்களின் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே தமிழ் மொழி வேதங்களிலும் பார்க்க முற்பட்டது என்பது உண்மையாகும்.

திராவிட மொழிகளைப் பற்றிய கோட்பாடு இன்னும் வெறுவுளதாகும். தமிழ், வலுவுக்கு, கன்னடம், மலையாளம் என்பன திராவிட

மொழிகளாகவும்; சம்ஸ்கிருதம் தமிழோடு தொடர்பில்லாததாயின் பலமொழி வல்லுநர் இக்காலத்துக்கு விடைபகர்வார்களோ?

சம்ஸ்கிருதத்தை தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகியவற்றிலிருந்து நீக்கினால் தமிழுக்கும் தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடத்திற்கும் இடையிலமைந்த பொதுவியல்புதான் என்னவோ? உண்மையில் திராவிட மொழிகளின் மகிமையைப் பேணுவதற்குச் சம்ஸ்கிருதமும் அவற்றின் பாகமான தெனக் கொள்ள வேண்டும். இராமனும் அநுமானும், சீதையும் அநுமானும் உரைபாடியமையும் எவ்வாறும் அக்காலத்தில் இந்தியாவெங்கும்

இராமபிரசாத் சந்த என்பார் தாம் எழுதிய இந்து ஆரிய மக்களும் அவர்தம் நிறுவனங்களும் என்னும் நூலில், தென் இந்தியாவில் ஆங்காங்கே சேர்ந்துள்ள காடுகளில் வாழும் பல இன மக்களும் நாக்பூர், ஒரிசா முதலிய மாநிலங்களின் பல பாகங்களில் வாழும் வன வாசிகளும் ஒரே மொழியையே பேசுகின்றார்கள் என்பார். அவர்கள் எல்லோரும் ரிசதர் என்னும் இனத்தைச் சேர்ந்தவராவார். அவர்கள் எல்லோரும் ரிசத மக்கள் பேசும் மண்டிர மொழியையே பேசுகின்றனர். இந்த நாகரிகம் நன்ற இனக்குழு மக்கள் இந்தியாவெங்கும் ஒரே மொழியையே பேசுகின்றார்கள். இந்து ஆரியன் என்றே ஆரியன் என்றே பாகுபாடு செய்வதை ஒத்துக்கொள்வதில்லை. அன்றி இந்தப்பொது விளக்கக் கோட்பாடு எங்கள் வரலாற்றோடு அமைவுடையதாகும் என்பதை வற்புறத்துவதில்லை.

பேராசிரியர் லேகண்ட சாஸ்திரியார் சரித்திர காலத்துக்கு முற்பட்ட தென்குத்து மட்பாண்டங்கள், சவக்கல்லறைகள் முதலியவற்றையும் எகிப்தியப்பழைய கல்லறைகளுக்கும்; லீலகிரியிற் காணப்பட்ட வெண்கலக் கிண்ணங்களுக்கும், அசிரியாவின் ஊர் எனலும் பிரதேசத்திற்கு காணப்பட்ட கிண்கல்களுக்கும் ஒப்புமை கண்டுள்ளார். ஆவ்வுண்மை நாகரிகம் தென்னகத்திலிருந்து வடக்கே பரவியது என்பதற்கு அமைவுடையதாகும் என்று நான்கருதுகின்றேன். திருவாளர் எஸ். பாத்தர் சாரியார் தாம் எழுதிய இந்தியாவின் மனித இன ஆராய்ச்சிக்குரிய கண்டாய்வு என்னும் நூலில் திராவிடர், என்னும்பதம் இந்து மொழிகளைக் குறிப்பதேயன்றித் தென்னிந்திய மொழிகளை மாதிரி மு குறிப்பதன்று என்று கூறார். தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகியவை பிரதான அலகுகளாய்மன்பார்.

திருவாளர் பிரபத்சந்திர சக்கரவர்த்தி என்பார்

தும் எல்லோராலும் சம்ஸ்கிருதமும் திராவிட மொழிகளும் விளங்கப்பட்டு வந்ததாகும்.

இசை நாட்டியம் ஆகிய இது துறைகளினால் தென் இந்தியா புகழ்பெற்றுள்ளது. ச.ரி.க.ம.ப.த.கி. என்னும் ஏழு முலத்தத்துவங்களின் ஏரிசை மாற்ற ஒழுங்கமைவினால் அறிவியல்துறை பூரணத்துவம் பெற்றுள்ளது என்பதை வரலாற்றுசிரியர்கள் அறியாதிருந்தல் வியப்புக்குரியதாகும். இவ்வமைவுகள் எல்லாப் பண்ணிசைப்புக்களுக்கும் பொதுவானவையாகும். இவ்வமைதிவடக்கு, சிறுக்கி, மேற்கு எனவும் ஒன்றேயாம் அவை பின்வருமாறு அமைந்துள்ளன.

தென் இந்தியா	குறி
ஷட்ஜம்	ச
சுத்தரிஷபம்	ரி
சதுஸ்ருதிஷபம்	ரி
சாதாரணகாந்தாரம்	க
அந்தாரகாந்தாரம்	க
சுத்தமத்தியம்	க
பிரேமத்தியம்	ம
பஞ்சமம்	ப
சுத்ததைவதம்	த
சதுஸ்ருதிதைவதம்	த
கைசிவி ஷடஜம்	மி
காகலி ஷடஜம்	தி

முதலில் சம்ஸ்கிருதம் எல்லா மொழிகளுக்கும் தாய்மொழி என்றும் பிரதானமாக ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தின் ஆசிய மொழிகளைக் குறிப்பிட்டார். அதற்கு அவர் நம்பத்தக்க ஆதாரங்களைக் காட்டவில்லை யாயினும் மத்தியகிழக்கு நாடுகளின் புகைபொருள்களை ஏராளமாகக் காட்டினார். அத்தகைய புகைபொருள்களை இந்தியாவில் ஏராளமாக எடுக்கப்படவில்லை. எனவே தான் முதலில் சொன்ன கருத்து மாறவேண்டிய நிலைமை உண்டாயிற்று.

ஆர்மீனிய முதல் அசிரியன் காலம்வரையுள்ள எண்ணிறந்த பெயர்களும், இடப்பெயர்களும் எமக்குக்கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் இந்து ஐரோப்பியன் எனக் கருதுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை என்பது தெற்றமமாகும். அத்தனை நானும் சரியென ஒத்துக்கொள்ளுகின்றேன். அன்றி மீதியா முதலான எல்லைப்புற மலைகளிலும் இந்தோ ஈரூபியனவாதாரால் குடியேறப்பட்டுள்ளது. இது இந்து ஐரோப்பியன் என்னும் ஊக்கருத்தை முற்றுக்கே தகர்த்து விடுகிறது.

மொழியியல்

நாம் அடுத்துச் சிம்திக்க வேண்டியது பழைய இந்தியாவில் மொழியியல் சம்பந்தமாக அறியப்பட்டதாகும். சொற்களுக்கும் அவற்றின் கருத்துக்களுக்கும் உள்ள தொடர்பும் பேச்சும் இருக்குவேத காலத்தில் ஆராயப்பட்ட தென்பதற்குப் போதிய ஆதாரங்கள் உள்ளன. வேதங்களுக்கு அங்கங்களாகவுள்ள ஆறு வேதாங்கங்களில் முன்றுக்குக் குறைபாத நூல்கள் மொழியியல் சம்பந்தமாகக் கூறகின்றன. சி.சை.பொதுவாகக் குரலொலி பற்றியும், நிருத்தம் சொல்லிலக்கணம், சொற்பொருள் ஆய்வியல் பற்றியும் விவாகரணம் சொல்லியல் அமைப்பியல் சொற்றொடரியல் என்பன பற்றியும் கூறவனவாகும்.

பிரதிசாக்கியங்கள் என்பன வேதத்தொகுதிகளின் வேறுநவையையுள்ள போதி (கொடர்ச்சி 5 ஆம் பக்கம்)

தரணியெங்குந் தமிழ் வாழ்க.

‘ ஆரிய பவான் ’

சுத்தமான சுவையான சைவ உணவு வகைகளுக்கு உகந்த இடம் — ஆரிய பவான்
கைதேர்ந்த ஊழியர்களின் அன்பான உபசரணைப்பெறும்
வாடிக்கையாளர்களைக் கவர்ந்த இடம்—ஆரிய பவான்
யாவரும் விரும்பி உணவருந்த உகந்த இடம் — ஆரிய பவான்

தீருமண, விருந்துபசார வைபவங்களுக்குத்
தீருப்தீகரமான முறையில் ஆடர்கள் கவனிக்கப்படும்.

ஆரிய பவான்

79, இரண்டாம் குறுக்குத்தெரு :: தொலைபேசி: 22410

கொழும்பு - 11.

எம் செந்தமிழ்த் தாயே, நீ வாழ்க!

S. சின்னத்துரை & பிரதர்

39, கே. கே. எஸ். வீதி :: யாழ்ப்பாணம்.

விநியோகஸ்தர் :

பி. சி. சி. லிமிட்டெட்

J. L. மொரிசன்ஸ் சன் & யோன்ஸ் லிமிட்டெட்

ஜனதா பீடிகள்

போன் : 284
தந்தி : 'கல்கி'

S. SINNATHURAI & BRO.

39, K. K. S. ROAD :: JAFFNA.

Distributors :

B. C. C. LTD.

J. L. MORRISONS SON & JONES LTD.

JANATHA BEEDIES

Telephone : 284
Telegrams : 'KALKI'

வாழ்த்துச் செய்திகள்

அனைத்து உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, தமிழ் மக்களுடைய இலக்கியம், கலைகள், பண்பாடு, வரலாறு இவற்றையெல்லாம் உலகின் பல்கலைக் கழகங்கள் பயிலுமாறு ஒரு பெரும் கருவியாக விளங்குகின்றது.

ஈழத்துத் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து இந் நான்காவது தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டினை மாபெரும் வெற்றியாக கொண்டாடல் வேண்டும் என வாழ்த்துகின்றோம்.

“கலைக்கண்” இந் நோக்கத்தை அடையுமாறு வழிகாணவேண்டும் என்றும் வாழ்த்துகின்றோம்.

23-12-73 **சே. தனிநாயகம்**

தமிழ் மன்னர் சங்கம் கருத்துத் தமிழ் வளர்த்த யாழ்ப்பாணத்திலே, அனைத்து உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு நடைபெற இருக்கின்ற சிறந்த நாளிலிருந்து வரும் அறிஞர் பலர் தமிழ் மக்களும் தமிழர் பண்பாடு பற்றியும் கலந்து விழும் மாநாடு தொடர்பாகக் “கலைக்கண்” இலக்கியம் வாழ்த்துக்கள்.

23-12-73 **சு. வித்தியாசரத்தினம்**
தலைவர், அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் இலங்கைக் கிளை

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தினர் ஈழத்தில் நடாத்துகின்ற நான்காவது மாநாடு சிறப்பாக அமைய நாம் வாழ்த்துகிறோம். இந் நாளில் நடைபெறும் அபிமானம் நிரம்பிய மக்கள் தம்மாவியன்ற பல உதவிகளையும் ஒத்தாசைகளையும் மனமுடன் கொடுக்கின்றார்கள் என்பதை அறிந்து மட்டுமற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறோம். எத்தனை இடையூறுகள் தெரினும் திட்டமிட்டபடி நடாத்தியே திருவோமென்று திரிகரணசத்தியடனும் திட்டித்தியடனும் தாய்மொழியின் தனிப்பற்றுல அயராது உழைக்கும் தமிழ்த் தாயின் தலப்புதல்வர்கள் அனைவருக்கும் இறைபன் அருள் பாலிப்பானாக அவர்கள் நன்முயற்சி வெற்றியடைவதாக.

24-12-73 **சி. நாகராசா**
தலைவர், கல்வி, கலை, கலாசாரக் காப்புக் கழகம், யாழ்ப்பாணம்.

தீவிரம் தொண்டாற்ற இவன் வந்துள்ள போற்குக்கு நம் பெரு வணக்கம்

“இருந்தமிழே உணால் இருந்தேன்” என்று தமிழ்ப் புலவரொருவர் பாடியுள்ளார். தமிழே தமக்குயிர்பாடி யென்றும் அதனாலே தாம் வாழ்வதாகவும் குறிப்பிடும் இப்புலவர் பெருமான் விண்ணோர் விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் சுவைத் தமிழிருக்க தாம் அதனை விரும்ப முடியாதென்றும் அருதியிடமுரைக்கின்றார். சுவைமிக்க நம் செந்தமிழ், அச்சயந்திரம் வந்தபிற்பாடு ஏட்டிலிருந்து கடதாசியில் இடம்பெற்று வாசிப்பதற்குக் கந்த வகையில் நாடெல்லாம் பரவியது. அதனால் விடுகின்றோம் நூல்கள் இடம்பெற்று வாசிப்பும் பரவலாயிற்று. மேலைதேயப் பாதிரிமார் இவ்வீதம் தமிழ்ப் பரவ உறுதுணை செய்தனர்.

ஆறழகநாவலர் பெருமான், சாமிநாத ஐயர், சி. வை. தாமோதரமயினர் போன்ற பெரியோர்கள் சமய சங்க இலக்கியங்களையும் காப்பியங்களையும் அருமைபான இலக்கண நூல்களையும் உரைகளையும் பதிப்பித்துத் தமிழுக்கு அளப்பருந் தொண்டுசெய்த நம்மையெல்லாம் தமக்குப் பெரும் கடப்பாடுடையவர்களாகி.

தமிழ் இயற்கையின் அமைந்த உணர்வுமும் இனிமை யான மொழிவளமு முடையதாகவிட “வண்டுதமிழ்ப் பாட்டிசைக்குந் தாமரையே” என்ற கவிச்சுருவரத்தியும் “மழலை வண்டுதட மலர்கு டைந்து” என்ற கவிஞர் மலர்வையே செக்கையின், வடிபு சுந்தமிழினை சப யின்றபெடை யைடு தயின்ற”ருக்கும் என்ற கவிஞர் துறவி குமரகுரு பரரும் செப்பமுறக் கூறுகின்றனர்.

“செந்தமிழ்திறம் வல்லினை செங்கண் அரவமுன் கையில் ஆடவே வந்ததிற்கும்” என்று செந்தமிழ்ச்சுவை கண்ட சுந்தரர் முர்க்கப்பாற்பும் செந்தமிழ்த் திறம்கண்டு கொடுமை நீங்கி ஆடுமியல்பினை வெண்டுரைக்கின்றார். “திருமிழலை இருந்துநீர் தமிழோடிசை கேட்கும் இச்சையற் காச் சித்தம் நல்கினீர்” என்று அன்னவரை மக்கள் பசிப்பணியை நீக்க அடியாரிருவர்மூலம் பொற்காசளித்த பெருமான் அவ்விருவரும் தம் மன்றியைத் தெரிவிக்க ஒழிய தெய்வத் தமிழ்ப் பாவின இசையத்திற சொக்கினர் என்று செப்புகின்றார். எந்திற உயிருக்கும் இன்பத்தரும் செந்தமிழ் பாரதியார் கூறியாங்கு இன்று தன் இனசையை உலகெல்லாம் பரவச்செய்கின்றது. தமிழ்மக்களையன்றி ஏனை மொழி பேசும் அபலவரும் இதன் சுவையில சொக்கித்திறமப்பட்ட ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். இதனால் தமிழ் மக்களும் தலைமீறிக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

தமிழ்மன்னர் செங்கோலோச்சி தம் இளியமொழி வளர்த்த தலையாய யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டால் இன்பும் அன்பும் தமிழர் வளமும் பல்கிப்பெருக. மேலைத்தேய வேழத்தேய தமிழ்த் தொண்டாற்ற வந்துள்ள பேரன்பர்களுக்குச் சிரந்தமிழ்த் திருவருவியை வணக்கம் தெரிவிக்கின்றோம். வாழிய செந்தமிழ்! வாழ்க நற்றமிழர்!

26-12-73 **பொன். கிருஷ்ணமயினர்**

திராவிடமும் சம்ஸ்கிருதமும்

(3 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

லும் ஒலிவரலாற்று ஆய்வை மிகு நுணுக்கமாகக் கூறுகின்றனர். மொழிகளின் தோற்றம் சம்பந்தமான சிக்கல்கள் வெவ்வேறு கொள்கையாளரால் ஆராயப்பட்டுள்ளன. பத்திரியின் வாக்கிய பாடியும் அவற்றைப்பற்றி முடிபாகக் கூறுவதாகும் பாணினியும் பத்திரியும் செய்த நூல்கள் தற்கால மொழியாராய்ச்சியாளரால் நன்றாகப் பண்படுத்தப்பட்டு வந்தன. எனவே மொழியியல் சம்பந்தமாக இந்தியாவும் அதிகமாக உபகரித்துள்ளது என்ற பெருமையடைவலாம்.

இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தபின்னர் மொழியியல் ஆராய்ச்சி வெகு வேகமாக நடைபெறலாயிற்று. அதற்கு மொழிவாரியாக மாநிலங்கள் பிரிக்கப்பட்டமையும் உதவியாக அமைவதாயிற்று. அதனால் மொழியாராய்ச்சி ஓரளவுக்கு ஊக்கப்படுத்தப்பட்டது என்றும் கூறலாம். ரெக்பெலர் நிதியுதாரிப்பெக்கொண்டு நடத்திய 1954-1955 ஆம் ஆண்டில் மொழி ஆராய்ச்சி, நாட்டின் இளைஞர் பலரைத் தற்கால ஆராய்ச்சியில் ஊக்கிவிட்டதாகும். பல்கலைக்கழகங்கள் தோறும் மொழியாராய்ச்சிப் பிரிவுகள் அமைக்கப்பட்டன.

அன்னமலை, ஒஸ்மானியா, கோளம் ஆகிய பல்கலைக்கழகங்களில் திராவிட மொழியியல் ஆராய்ப்பு லாயிற்று. அன்னமலை பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக்கழகத்திலும் மொழிவழக்குகள் பற்றிய விளக்கமான ஆராய்வும், ஒப்பீட்டெய்யப்படும் மொழிகளின் ஆய்வும் இன்ன திறவும் நடத்தப்பட்டு வருவனவாகும். தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகம் சொற்களஞ்சிய அகராதி, திராவிட மொழிகளின் ஒப்பியல் சொற்றொகுதி, சிந்தனின் கண்ட அகராதி யின் திருத்திய பதிப்பு துறை மொழிச் சொற்றொகுதி ஆகியவற்றை வெளியிட்டுள்ளது. கோளம் பல்கலைக்கழகத்தில் சுருங்கிய அளவில் மலையாள அகராதிப்பதிப்பு நிறைவேற்றுவருகின்றது. உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் கோலாலம்பூர், தமிழ்நாடு, பாரிஸ், ஆகிய நகரங்களில் நடத்தப்பட்டமை திராவிடமொழி ஆய்வின் முக்கியத்தைப் பிரபலப்படுத்தியுள்ளன. மொழியியல் சம்பந்தமான கருத்துன்றிய ஆழமான ஆராய்ச்சியின் பயனாகச் சம்ஸ்கிருதம் ஆந்து ஐரோப்பிய மொழி என்னும் கொள்கையும், திராவிடம் கருங்கடலுக்கப்பாற்பட்ட சித்தியம் என்னும் கொள்கையும் தவிர்ப்போடியாகத் தக்காக்கப்படும் என்க.

மொழியியல் சம்பந்தமாகத் திராவிட இலக்கண நூல்களில் அதிகம் பேசப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியம், சித்தமனிதர்ப்பயம், லீலா சங்கம் என்னும் நூல்களை நன்கு கற்றல் வேண்டும். தற்கால மொழியியல் வல்லுநர் பலர், பாணினியையும் பத்திரியையும் அறிந்திருப்பவல்லாது தொல்காப்பியரை அறிந்திருக்க மாட்டார்.

ஆந்த்வர்த்தனர் என்பார் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே கவிதைசார்ந்த கருத்

துரைகள் எழுதியுள்ளார் அவ்வரைகள் மிகப் பழைய தமிழிலக்கணங்களுக்கு அமைய உரைத்திருப்பதனைப் புகழ்பெற்ற இந்திய மொழியியலாளரும் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். திராவிட மொழியியல் ஆராய்ச்சியில் நன்கு ஈடுபாடுடையவர்கள் தங்கள் பழைய நூல்களிற்குறப்பட்டுள்ள முக்கியமான கருத்தியல் திட்டங்களை வெளிக்கொணர்தல் கடமை யாகும். இலக்கணக் கருத்தியல் திட்டங்களைப்பற்றிய கலந்தாராய்வுக் கருத்தரங்குகளை அன்னமலைப் பல்கலைக்கழகம் காலத்துக்குக் காலம் நான்கு மொழிகள் சார்பிலும் நடத்திவந்துள்ளதை பெறப்பெறுகின்றன. எல்லோரும் பரவலாக அறியும் வண்ணம் வெளியிடப்பட வேண்டும்.

கலைப்பில் புலவர்கள் மொழிகளைக் கற்பதற்கும் கற்பிப்பதற்கும் இவருவானது திறமையானதுமான மொழியியல் வழி வகைகளைக் கையாளுகின்றனர். சென்ற ஆண்டிலே கோளம் பல்கலைக்கழகத்தார் அம்மொழியியை மாணவர் சமூகத்திற்குக் கற்பிப்பதற்குப் புதிய மொழியியல் வழியைக் கையாண்டு இரண்டுமாத காலத்தில் பயனடைந்தனர் என்ற நான் அறிகிறேன். மொழியியல் என்பது கலைப்பில் ஆராய்ச்சியாகக் கருதப்படுமாயினும் கல்வித்துறையில் உண்டாகும் பெரும் சிக்கல்களை நாம் ஒதுக்கிவிடலாகாத. அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு வழிகாண்டல் வேண்டும். மொழிகளைக் கற்பிக்கும் செயல்முறைகளின்போது மொழியியல் உதவியாயிருக்கும் அதனால் ஒருமொழியிலிருந்து வேறொருமொழிக்குப் பாடநூல்களை மொழிபெயர்க்கும் திட்டம் இலகுவாக நிறைவேற்றப்படலாம். மொழி வசரியாக அமைந்த மாநிலங்களிலே பிரதான மாநில மொழிகளின் மூலம் பாடசாலைக் கல்வியும், பல்கலைக்கழகக் கல்வியும் அளிக்கப்படும்போது நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டையும் மாநில மொழிகளின் வளர்ச்சியையும் கருதி மொழியியல் சிறந்த முறையின் பயன்படுத்தப்படும் வேண்டும். அங்ஙனமாயின் அடிப்படை யிலும் உபயோகப்படும் இடங்களிலும் மொழியியல் இந்நாட்டிற்குப் பெரிதும் பயன்படுமெனக் கருதுதல் வேண்டும்.

நுண்கலைகள்

நான் முன்னர் சொன்ன பிரகாரம் இவற்றைக் கருதும் போது இசை, நடனம் ஆகியவை திராவிடத்தில் பூர்ணப் பொலிவுபெற்று அதனதொகுதிகளின் உற்பு வரிசை மாற்றம்பெற்று அவற்றின் கலைப் பிரமாணங்களைப் பொறுத்த அளவில் ஒரு கலைத்துறையாக விளங்குகின்றன. அகண்ட இந்தியாவும் சந்திரசுரங்களின் அடிப்படைக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டமை எவ்வாறு?

அது சப்பிரீம்மாக்களும் நன்றாக வளர்ச்சியடைந்தமையால் மிடற்றெலியின் ஆக்கத்துக்கான மூலகங்களை அவர்கள் அறிந்திருந்தனர். அவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மொழி ஒன்றே மெய்ப்பாடுகளை வெளிப்பகர்ப்புச் செய்த ஆற்றல் வாய்ந்ததாகும். அங்ஙனமாயும் போது குரல் ஒலி, அடிச்சொல், சொற்பொருள், சொல்வடிவம், சொற்றொடரியல் என்றித்திறத்தன யாவும் நன்றாக இணைக்கப்படுகின்றனவாகும். இவற்றை நுண்கலைகள் அறிந்திராவிட்டால் திராவிட இசைக்கலைத்துறையினைக் கரைக்காடிக்கமாட்டார்கள். இது போன்ற பெறுகின்ற சம்ஸ்கிருதத்திலும் சித்திரம், சித்திரம், வியாகரணம், பிரதிசாக்கியங்கள் ஆகியவற்றிலும் சித்திரப்பதிவாசலாக நடைபெற்றதொரு சித்திரத்தொகுதி

தீர்வுசெய்யாத பிரச்சினைகள்

இதனாகும் அதிகமாக அறிந்துகொண்டனம் இனித் திராவிடப் பேச்சுக்கூட்டத்தைப்பற்றி ஆராய்வோம். அடிப்படையான பல வினாக்கள் விடைகாண வேண்டியிருக்கின்றதென்பதில் எல்லோருக்கும் கருத்தொற்றுமை யிருக்கும். திராவிட ஆய்வில் மொழியியல், சமூகவியல், மனித ஆராய்ச்சியியல் கலாசாரம் ஆகியவற்றின் சில முக்கியமான பிரச்சினைகளை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்:

1. இந்தியாவுக்கு அப்பாலும் இந்தியாவுக்குள்ளும் திராவிடத்தின் உற்பத்தி வரலாறு.
2. இந்தியாவின் இன, கலாசார சமயக் கலப்பு.
3. மகாபாரதம், இராமாயணம், புராணங்கள் ஆகியனவும் திராவிட உலகமும்.
4. இந்திய எழுத்துமுறை சம்ஸ்கிருதம் திராவிடத்திடம் கடன் பெற்ற எழுத்துக்களும் திராவிடம் சம்ஸ்கிருதத்திடம் கடன்பெற்ற எழுத்துக்களும்.
5. மிக முற்பட்ட திராவிடம்.
6. பழைய இலக்கியங்களில் திராவிட மொழியியல் ஆய்வுகள்.
7. திராவிடத்தின் அமைப்பு சம்ஸ்கிருதத்தோடு அதன் ஒப்பீடுகையும்.
8. திராவிடத்தின் சில சிறப்பியல்புகள்.
9. மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்து உபவேந்தரான கலாசிதி மு. வரதராஜன் அவர்கள் “தமிழிலக்கிய வரலாறு” என்னும் நூலை வெளியிட்டுப் பல உபகரிப்புக்களைக் கொடுத்துள்ளமைக்கு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இஃது ஊக்கமளிக்கும் படிப்புக்குள் ஆரம்பமாயிருக்கும் என நான் கருதுகின்றேன்.

பண்டித, புலவ, வித்துவ ரூ. தேவநேயன் அவர்களின் ‘இருதிசைப் பெயர்கள்’ பாக்டி. த. சஞ்சீவி அவர்களின் ‘இலங்கைபற்றிய எண்ணங்கள்’ ஆகிய கட்டுரைகளும் மற்றும் சில பெரியார்கள் அனுப்பிய ஆசிச் செய்திகளும் இவ்விதழிலேயே வெளியிட முடியாமைக்கு வருத்துகிறோம். அடுத்த இதழில் வெளிவரும்,

ஆசி வழங்குவது துரை அன் கோ.

அனைத்துலக நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு இலங்கையில் வெற்றிபெற வாழ்த்துகின்றோம்.

உடலை ஓட்டுவது உயிர். உங்கள் வாகனங்களை ஓட்டுவது 'டெகனைற்'

உங்கள் தள்ளாத வயதிலும்கூட உங்கள் வாகனங்களை ஓட்டுவதை எளிதாக்காதது 'டெகனைற்' பற்றி பற்றி பற்றி.

பற்றறி பழுது பார்த்தல், பராமரித்தல் ஆகியவற்றில் பலவருட்காலம் அனுபவம் பெற்றவர்கள்

துரை அன் கோ.

(வடமாகாண ஏக விநியோகஸ்தர்கள்)

தொலைபேசி: 7313

கிளை: கண்டி வீதி, பரந்தன்

துரை அன் கோ.

23/3, ஸரான்லி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

அண்ணா கோப்பித் தாபனத்தின் ஆசிச்செய்தி

நாடு. மாநாடு. ஆராய்ச்சி மாநாடு. தமிழாராய்ச்சி மாநாடு.
உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு.
நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு.
ஆமாம்! அம் மாநாடு வெல்க.

வணக்கம்.

அண்ணா கோப்பித் தாபனத்தார் அன்புடன் பாவனை யாளர்களின் பண்ணூர் அமுதின் பானமெனப் பருகிடும் அண்ணா கோப்பியுடன் அண்ணா தங்கப் பதக்கமதை அன்புப் பரிசாய் நல்கிடுவார் அண்ணா கோப்பிப் பெட்டியுடன் அதிட்டக் கூப்பன் அனுப்பிடுவார்

அண்ணா கோப்பி

ANNA INDUSTRY, INUVIL

அண்ணா தொழிற்சாலை, இணுவில்

தொலைபேசி: 7412

DRAVIDIAN LANGUAGES & SANSKRIT

A SYMBOL OF NATIONAL UNITY

Acknowledgement

Considerable study in depth has been undertaken by scholars, grammarians and commentators to unearth the origin of Sanskrit and Dravidian languages and the basic unity pervading Sanskrit and Dravidian languages.

Beginning with Sage Agastya and his disciple Tholkaapiyanar and his immortal work, the Tholkaapiyam, the oldest grammar and treatise on poetics; and studying closely the long line of grammarians like Iraiyanar, Pavanandi-munivar, Gunasaagarar, Amirtasaagarar, Buddamittiran, Gunavira Panditar, Subramanya Veediyar, Vaidyanaatha Navalar, Sivagnaana Yogigal; commentators like Pari-mel Alagar and Seenaavaraiyar for early Tamil; the scholars and editors of old texts who virtually revived Sangam literature in all its glory; the great Sanskrit and Tamil scholar, founder of the present-day Old Tamil research, the great U.V. Swaminatha Aiyar, the anonymous author of the Lilaatilakam, a 14th century treatise in Sanskrit on Malayalam grammar and rhetoric; the writers of Karnaataka and writers and scholars of Telugu, certain inevitable deductions can strengthen the basic conclusions of broader perspectives. Modern scholars like Shri Suniti Kumar Chatterjee, Subramanian, Dr. Mahadevan and others, from whom I have heavily drawn, deserve recognition and careful scrutiny.

Vedas and the Dravidian Origin of Sanskrit

When we talk of Dravidian languages or Dravidian linguistics, we should not mix it up with the talk of a Dravidian race or stock of people. The point whether the Dravidians first came from somewhere near the Mediterranean or spread to the Mediterranean, Baluchistan and other places from the south of India is likely to be resolved in favour of the more plausible theory of their spreading from the south of India by valuable information recently unearthed during Mohanjo Daro and Harappa excavations.

Long before the time of Tolkappiyannar, Sanskritists and Tamils (Dravidians) gradually went into the folds of Maraiyol (vedic rishis). Tolkappiyannar, as a typical Dravidian-speaking scholar, was conversant with the Vedas, the Nirukta, Pratisaakhyas, treatises on grammar, poetics, prosody, etc. in Sanskrit; and having them as his models, he wrote his own work, without spoiling the genius of the Tamil language and literature. In fact the theory that Sanskrit was improvement upon Tamizh, the original language and script, gets added support from the fact that great Tamizh scholars were also responsible in building up Sanskrit because they did not see much difference between Sanskrit and Tamizh.

The Dravidian origin of Sanskrit is established by the latest research of an Indologist, Mr. M. Sundar Raj. According to him, for instance, the 33 Tamil alphabets relate to the 33 gods mentioned in the Rig Veda; both the Veda and Tolkappiyam mention Indra as the prime deity; the 12 Tamil vowels (uyir or life-spire) represent the 12 Adityas (sons of the Sun); the 12 Tamil consonants correspond to the 12 letters of the Sanskrit alphabet (imperfect); and the 11 consonants that can begin a word.

The term "Dravidian" according to scholars, indicates an "Indian" and not a "South-Indian" family of languages. According to Dr. S. K. Chatterjee, "the Aryan speech came to influence Dravidian and Dravidian also began at the same time to modify the Aryan. This was not a one-way traffic. There was considerable give and take; and this changed the nature of the two languages." Prabhatchandra Chakravarti in

older sense inasmuch as the culture world of all the Dravidian literatures from their very commencement is exactly the same that we have in Sanskrit. That is why India has been culturally a single unit for at least more than 2,500 years.

The unity of Indian culture is based on the Ramayana, the Mahabharata, the Bhagavata and other Puranas, with the background of the Vedas and the Upanishads, in the first instance and also the all India worship of the great Gods and Goddesses of the Hindu Pantheon. These are living personalities and characters, and the throbbing life in them has suffused the entire Hindudom. The stories are great and the characters are human withal. This requires to be doubly stressed, lest we lose sight of the fact that most of the oldest and most glorious plastic representation of the gods and heroes of Hindudom in sculpture and painting, as fitting illustrations through deathless art of the great tales and legends narrated in the Epics and the

and the West. Writers of old took care to give more popular and familiar Dravidian names to the great Gods in their Tamil writings than in Sanskrit. The modern Hindu religion is not purely vedic. In fact, the Vedic Gods have disappeared from our daily worship. Where is Mitra, where is Purooravas, where is the temple for Agni? On the contrary, many other Gods of Dravidian origin have come into the pantheon. The whole system of temples and temple worship appears to be completely the result of the contribution from the Dravidian people.

It is very likely that a good many of the later post-Vedic concepts and ideas, cults and practices were developed on the soil of India as a result of the Dravidian influence. I am not worried about finding out who took from whom and what was taken. Whatever it might be, the points of agreement between Sanskrit world and the Dravidian world, as in the oldest Sangam literature of Tamil, are so very many and so fundamental that we can fully agree with P. S. Subrahmanya Sastri who says "it can safely be inferred that from the time of the Sangam classics, Vedic religion and culture were adopted and encouraged in the Tamil country by the kings of the three kingdoms of Chera, Chola and Pandya." I am inclined to believe that southern scholars having been responsible for the growth never looked upon Sanskrit as a different language. They treated it as their own creation and were happy that the whole of India had accepted it.

Results of Research

It was only in the first decade of the 19th Century that Rasmus Rask suggested that the existence of a number of languages in South India, proved that they were not akin to Sanskrit. "Caldwell's Comparative Grammar" (1856) inter-related the Dravidian family with the so-called Scythian group under which languages spoken in and around the Mediterranean and in Eastern Europe were then included. This process was continued and it was pointed out that Sanskrit was a member of a large family spoken in the continent which later Comparative linguists named as Indo-European. However, the discovery of Brahui by Denys Bray, later the excavation of the Mohenjo Daro civilization by Sir John Marshall and its connection with the Sumer civilization which pervaded the whole of Middle East, and the recent discovery of the remnants in Afghanistan and in Iran, confirm that the Dravidian family is not an isolated patch spoken mainly in the Southern parts of India, but is a continuum beginning from the southern coast of India and Sanskrit must have its origin in Tamizh. According to Mr. V. I. Subramaniam, Karnataka and Andhra are

different from the Dravidian Veda, "Tiruvaymozhi." Whatever may be the validity of this argument, the awareness of the existence of the four languages and the feeling that they are comparable cannot be denied. On the contrary, the fact that the influence of Sanskrit on Telugu, Kannada and Malayalam languages was marked and considerable proves that the sequence of development must have been Tamizh, Sanskrit and then the other three languages. Rigorous studies in Dravidian Linguistics on the South had a chequered career. It is the 'Linguistic Survey of India', edited by George Grierson, the then Home Secretary of the Government of India, who had sent out a request to the then Government of the Madras Presidency to extend co-operation to this undertaking, which has been responsible for spreading the poison of Indo-European and Scythian.

Script

All the languages in India including Dravidian, derived their script from Brahmi. In fact, Sanskrit and Tamil were written in Grantha script up to the 18th Century. The name Vatteluttu was given because the material on which this writing was done was one like palmleaf which with straight strokes will split the material. Therefore, as far as possible, the letters had to be round to preserve the writing material itself. That is how the word Vatteluttu came. The Oriyas use half rounded forms. But that itself is not the Brahmi script. Where from did this Brahmi script come? Why is it that the scripts of Sanskrit and the script of the Dravidian Languages are the same? The Brahmi script has been considered to be the mother of all scripts including Pali, Burman and Tibet. With further enquiries and further research into Harappa and Mohenjo Daro, we shall be able to discover that the idea of the Great mother, the Matha, is from Mohenjo Daro and Harappa. In fact, among the relics found at Mohenjo Daro are not only figurines of the mother goddess but also figures of a male god, Siva, three-faced, seated in Yogic posture. This figure of Siva, the great Yogi, has been there from nearly 3250 B. C. if not earlier.

From the above-mentioned discussion, it is clear that in drawing conclusions, historians have dwelt more on extraneous materials and neglected to consider inherent material available so far. The major factor which seems to have weighed with them is the absence of any material about the age of the civilization, either Dravidian or Aryan as they call it. Evidence is now available and a beginning has been made in Bengal where archaeological excavation have proved the existence of civilisation for more than 50,000 years.

The Vaideeka marga or Sanatana Dharma (universal religion) is based on the Vedas [Contd. on page 8]

by

Shri K. K. Shah,

GOVERNOR OF TAMIL NADU.

his "The Linguistic Speculations of the Hindus" emphatically points out that "Sanskrit is one of the oldest but it is far from being the oldest language known to us" and that "Sanskrit is highly indebted to the Dravidian dialects for many of its words and expressions. Dr. Lahovary refers in his "Dravidian Origins and the West" to the populations of Dravidian speech occupying the whole of North India and regions to the west bordering on Mesopotamia and the conception of the Dravidians of the forces of life and of the universe, in the form of a Great Mother-Goddess and her male counterpart, a Father-God. Sanskrit

Sanskrit was accepted by all the people of India and the name of Sanskrit was largely coming from Vedic to classical Sanskrit and to the various forms known as Prakrits. By 600 B. C. Sanskrit had entered the second phase of its development and had already approximated largely to Dravidian and Austric (Kolian) in its vocabularies, its syntax and its grammar and idiom. Some serious students of Sanskrit language, both in its earlier phase as in Vedic literature and in its later phase as it was evolving in classical Sanskrit could not but note how other languages had been influencing Sanskrit by giving it loan-words.

It is true that this happened when Dravidian speeches began to develop their literatures during the second half of the first millennium A. D. It is accepted that Dravidian Linguistics existed as a branch of Philology in its wider and

Puranas, have been produced in the Dravidian-speaking countries of the south. The great bas-reliefs hewn on the living rock at Mahabalipuram and in Pallava art generally in the Tamil country and the bas-reliefs in the Badami Caves and the Pattadakal and Aihole temples of Chalukya times in the Kannada country are cases in point.

There is nothing in the rest of India which can stand comparison with the great reliefs like Krishna holding with his left palm the Govardhana Hill, with Radha standing to his left and Balarama with Nanda and Reevati to his right and with wonderfully beautiful scenes from the life of the cowherd folk—the Krishna and Radha figures being the most superb in the whole range of Indian art; or the reliefs of Mahishasuramardini and of Vishnu sleeping on Seshanaga with the challenging demons Madhu and Kaitabha and the fantastically beautiful double-winged relief of Arjuna's penance and other Puranic scenes like Vishnu in his Boar Incarnation holding up the Earth-Goddess whom he had just rescued or Vishnu with his three strides in his Dwarf Incarnation; and static figures of the Gods as at Badami and Aihole and elsewhere. Do we need any better proof of the religion and culture of the whole of India being one and the same? This has been a source of perennial spiritual and artistic influence and inspiration for the whole of India.

The Gods of Hinduism, even from Vedic times, were joint creations of both the North and the South, the East

DRAVIDIAN LANGUAGES

[Contd from page 7]

or Srutis. Really speaking, the word Sanatana Dharma is very significant. It supports the theory that Hinduism is a philosophy and not a religion. It is a way of life. That is why it is said "Vedo Akhilo Dharma Mulam". The Vedas are the root of all Dharma because they contain gyan (knowledge) and viggyan (science). Sruti literally means what is heard. Vedas were preserved through generations by passing them on from mouth to mouth. It is therefore difficult to put down their age from any record either on palm leaves or bricks. We have to depend upon the internal evidence to decide their antiquity.

It was Lokamanya Bal Gangadhar Tilak who for the first time disagreed with British historians and anthropologists and proved that from the discovery made by the Indian astronomer Mr. V. B. Ketkar, Brihaspati—or the planet Jupiter was first discovered when confronting or nearly occulting the star Tishya and proved that the observation was possible only at about 4650 B. C. thereby remarkably confirmed his own estimate of the oldest period of Vedic literature. But if the age of the oldest Vedic period was carried back to 4500 B. C. one was still tempted to ask whether we had, in that limit, reached the *ultima thule* of the Aryan antiquity. As stated by Prof. Bloomfield, while noticing Tilak's Orion in his address on the occasion of the 18th anniversary of John Hopkin's University, "the language and literature of the Vedas is, by no means, so primitive as to place with it the real beginnings of Aryan life". "These in all probability and in all due moderation", Prof. Bloomfield observed, "reach back several thousands of years more." But even a scholar like Lokamanya Tilak could not get out of the assertion that the Vedic rishis lived in an Arctic home in inter-glacial times. He however admits that it was forced on him by the slowly accumulating mass of Vedic and Avestic evidence.

Luckily, this has been fully exploded by Prof. Abinsh Chandra Das in his book "Rig Vedic India". He states that Aryans were autochthonous (=aboriginal) originally in the Punjab (or Sapta Sindhu as it used to be called in Vedic times), or at any rate, had been living in the country from time immemorial and had advanced to a high state of culture from the stage of nomadic hunters living by the chase, before the Rig Vedic hymns were composed. Their immigration, therefore, from Central Asia, Northern Europe or the Arctic region becomes very improbable. We should mark the words "that they had advanced to a high state of culture from the state of nomadic hunters"—in other words, what we call Aryans are those nomadic hunters who accepted the Vedas.

Later on, Prof. Abinsh Chandra Das establishes that those who did not accept the Vedas, continued to be in the nomadic conditions. He supports the theory that the Vedas added invaluable di-

mensions to scientific knowledge and were a result of thousands of years of dedication and research. The mention of black people in the Rig Veda who were called Dasas and Dasyus made Vedic scholars jump to the conclusion that they were Kolarians and Dravidians. There is absolutely no justification for this supposition. On the contrary, Prof. Abinsh Chandra Das has proved in his book that these Dravidians were the original inhabitants and it wont take long to establish that the nomadic hunters, especially in view of the fact that Todas are to be found not only in the South but in all parts of India, who accepted the Vedas were the same original inhabitants both in the South and in the North. He goes to the extent of saying that there is no foundation for the assertion that the original home for the Kolarians and the Dravidians was in Central Asia. He has also established that the Panis mentioned in the Rig Veda were merchants of Sapta Sindhu and were probably dissenters from Vedic faith, and emigrated to southern coasts, Egypt, Mesopotamia, Malabar and other places. The important point on which Lokamanya Tilak was persuaded to accept the Arctic region as the home of the Rishis was the assertion that the Arctic region was inhabited and the climate was, a few thousand years before, like the Indian climate. This theory, I think, has been exploded now.

If with the help of Prof. Abinsh Chandra Das and Lokamanya Tilak and others whose names are familiar to scholars, we are able to establish that ours is the oldest civilization and that this civilization spread both on the east and the west and in the north from India, it will then be easy to establish that the civilization in India first started in the southern coast. The finding of fossils as old as 22 million years and the latest excavations in Bengal lend considerable support that our civilization was more than a hundred thousand years old. History and anthropology support the fact that civilization always starts on the coastal line.

After examining the antiquity of the Vedas, I must turn to the scientific treasures contained in them. According to Swami Dayananda Saraswathi and Sri Autrobindo, any formula of science invented or to be invented had place in the Vedas. Mrs. Wheeler Wilcox exclaimed that electricity, radium, electrons, airships all seem to be known to the Vedic rishis. A recent publication by G. R. Josyer, well-known scholar, entitled 'Vyamaanika-Shastra' (Aeronautics) of Maharshi Bharadwaja, propounded by Subbaraya Sastry (printed at Coronation Press, Mysore) 1973, will leave no doubt whatsoever that the science of aeronautics, science of electronics, science of metals (Lohatantra) and other science were known to our ancients so minutely that it will take

centuries before the present generation can catch up. The science of metals as known in the Rig Vedic period says that in the 7th layer of the earth, and in the third mine therein, metals of the Soma series are found. It then says that there are 3000 metal bearing layers within the earth. Of them 1300 layers contain the better quality. We learn therefrom that the gravity of the centre of the earth, the gravity of the global earth, the solar flood, the air force, the force emanating from the planets and stars, the sun's and moon's gravitational forces and the gravitational forces of the Universe all together, enter the layers of the earth in the proportion of 3, 8, 11, 5, 2, 6, 4, 9 and aided by the heat and moisture therein, cause the origin of metals of various varieties, grades and qualities. Diagrams of electric generator, electric motor and plans of base, vertical section and cross section of the different types of vimana and the respective preparation of dress and food and for generating electricity, mentioned in this work, not only give us a pleasant surprise but establish the theory that the Vedas were the fountain-head of scientific knowledge. When they reached the pinnacle of science and found that different scientists created different groups who fought between themselves and rivalry might lead to destruction, search for spiritual way was started. That is why, according to me, the Upanishads came into existence after the Brahmanas. The Brahmanas are the scientific explanation of the rituals which created power. That is why Rig Veda talks of both pleasures in this world and in the Heavens. This proves that the Vedas contain scientific knowledge which not only can stand the test of modern science but overcome the handicaps and make modern science and technology as real benefactors of mankind.

The book published by Gandhi Foundation known as "Science in the 18th Century" by Dr. Dharma Pal also conclusively proves that we had reached the pinnacle of science. Dr. Dharma Pal dug out material from British Archives and other documents and has established conclusively that more perfected science, than hitherto known to the modern world flourished in India, that Indian steel was better than Swedish steel, that binomial theorem was known to India much earlier than Newton, that in Mathematics, Algebra, Astronomy, medicine and other sciences we were highly advanced and that the Britishers made every effort to make us feel that we had no science, thereby persuading us to accept them as our benefactors. The fact that Lanka was full of gold, that is very prosperous, and the fact that aeroplane was available in Lanka and not in Ayodhya proves that science had developed more in the South than in the North. It is therefore safe to presume that civilization started in the

South, spread all over India and then went to Middle East and to Europe. The historical findings by a number of historians can also be compatible with these researches. The excavations of Mohenjo Daro and Harappa and the latest excavations in Gujarat prove beyond a shadow of doubt that there was a highly civilized population, and the fact that the script of Mohenjo Daro and Harappa is proto-Dravidian lends support to our conclusion.

In the sound of the Sanskrit we have 'ka', whereas we have 'kha' in Tamil but we are pronouncing ka as 'kha' according to context. We have 'Inga' at the end of ka series, 'Nya' at the end of cha series 'na' at the end of ta series, and 'ma' at the end of 'pa' series. In Tamil also we have 'Inga', 'Nya', na, and ma. It is admitted that even though in Tamil we write 'ka' we pronounce it as kha, ga, gha; even though we write 'cha', we pronounce it as chha, jha, jha; even though we write 'ta', we pronounce it as tha, thha; da, dha. While we write 'pa' we pronounce it as ba, bha. What has happened in Sanskrit is, instead of writing 'ka' and pronouncing it as 'kha', ga, gha, they have separate characters for 'kha', ga and gha. The same applies to cha, ta, tha, pa series, but the wonder is that in both after the series of ka, cha, ta, tha, pa are over, we get ma, ya, ra, la, va. If we summarised the whole thing, it comes to this that the series start with ka, cha, ta, pa and then at the end of the first three series we have Inga, ga, nya, na, ma respectively. Even in Tamil the meanings change according to pronunciation. For example, if we write 'pala' in Tamil, it will mean many. If we pronounce it as 'phala' it will mean fruit and when pronounced as "bala" it will mean strength.

In addition, the Sandhi rules are practically the same when two words are joined. One is tempted to pose a question to the linguists all over the world whether they can point out languages which are similar in alphabets; consonants, vowels, meaning and pronunciation, as Sanskrit and Tamil. If people are not inclined to agree that Tamil should be regarded first, how would they explain absence of separate alphabet for kha, ga, gha etc. Even if they are not inclined to accept this theory they will surely agree that they are so similar that it will be difficult for anybody to differentiate between them. They will have to admit that absence of numerals in Tamil and presence of numerals in Sanskrit establish that Tamil is earlier.

It must be remembered that sage Agastya is accepted as the author of Tamil or proto-Dravidian. Panini certainly came after Agastya. Agastya was one of the first seven rishis mentioned in the Vedas. Therefore

Tamil must have come into existence earlier than the Vedas.

A more powerful argument would be the concept of Dravidian languages. If Tamizh, Telugu, Kannada and Malayalam are Dravidian languages and if Sanskrit has nothing to do with Tamizh, would the linguists be able to answer the question: namely If Sanskrit is taken out of Telugu and Kannada what is common between Tamil, Telugu, Malayalam and Kannada? In fact, to honour the concept of Dravidian languages, Sanskrit will have to be accepted as part of them. How could any dialogue take place between Rama and Hanuman or Hanuman and Sita or between Rama and Sugriva unless Sanskrit and Dravidian languages were allied and the whole of India understood both Sanskrit and Dravidian languages?

South India is very well known for having perfected the science of music and dance. It is surprising that the historians have not taken into consideration the fact that the entire science is perfected upon 7 elements, namely: sa, ri, ga, ma, pa, da, ni and the permutations and combinations are responsible for all the tunes. The same is the case in the north, east and west. The system of musical notations is the same, as can be seen below:

North Indian	South Indian	Symbol
Shadja	Shadjan	Sa
Komal	Suddha Rishabh	Ri
Rishabh	Chaturshri Rishabh	Ri
Suddha Rishabh	Sadharana Gandhar	ga
Komal Gandhar	Antara Gandhar	ga
Suddha Gandhar	Suddha Madhyamam	Ma
Suddha Madhyam	Prati Madhyamam	ma
Tivra Madhyam	Panchamam	Pa
Pancham	Suddha Dhaivat	dha
Komal Dhaivat	Chaturshri Dhaivat	dha
Suddha Dhaivat	Kasali Nishadam	ni
Komal Nishad	Kakali Nishadam	ni
Suddha Nishad		

In his study of the origin of Indo-Aryan people and institutions, Ramaprasad Chanda points out that the Bhils, Gonds, the Khandis, the Oraons and the jungle tribes of southern India, the jungle tribes of Chota Nagpur and the Savaras and Juangs of Orissa speak practically the same language. They all belong to Nisada race and they all speak the Munda language spoken by the Nisada race as a whole. I am pointing this out to show how the tribes all over India speak the same language. I do not agree with the distinction of Indo-Aryan and Aryan but I do insist that the hypothesis is compatible with our theory.

Prof. Nilakanta Sastry has shown the existence of numerous analogies between the pottery and certain types

& SANSKRIT

of pre-historic tombs of South India and the ceramic, or the tombs of pre-dynastic Egypt, as well as between bronze bowls discovered in the Nilgiris and those of Ur and Assyria. I submit this is compatible with the fact that civilization spread from the South.

Mr. S. Bhattacharya, in his book "Anthropological Survey of India," has been at pains to say that the term "Dravidian" actually indicates an Indian and not a South Indian family of languages. According to him, Tamil, Malayalam, Kannada and Telugu are its principal members.

It is admitted by Mr. Prabhatchandra Chakravarti that originally Sanskrit was considered to be the mother of all tongues, specially of the Asiatic branches of the Aryan family. No cogent reason has been given except the archaeological findings which have been numerous in the middle east and which have not been as numerous in India because no efforts have been made. That is why this original attitude has undergone change.

It has been contended—and I think rightly—that there is absolutely nothing Indo-European among the numerous personal and place names handed down to us from America upto the end of the Assyrian age and even the frontier mountains of Media are inhabited by non-Indo-Iranian tribes. This completely demolishes the theory of Indo-European.

Linguistics :

The next point to consider is whether the study of Linguistics prevailed in ancient India. Rig Veda provides enough evidence about the study of speech and the relation between word and meaning. Among the six Vedangas or accessories to the study of the Vedas, at least three were intrinsically concerned with Linguistics: the *Siksha* dealt with general phonetics, *Nirukta* was concerned with etymology and Semantics and *Vyakarana* or linguistic analysis put the stress on the morphology and syntax of the language. The *Pratisakhya*s belonging to the different Vedic Schools dealt minutely with the phonological aspects of the texts. Problems on the foundations of language were discussed by different schools of thought; and Bharthari's *Vakyapadiya* is the culmination of earlier activities in the field. Panini and Bharthari are studied with great interest by the leading modern linguists even now. India therefore can justifiably be proud of her contribution in the field of Linguistics.

Linguistic studies in India got a new impetus with the achievement of Independence; and the linguistic redistribution of the country has also helped, to some extent, the growth of language studies. The Language Project during 1954—59 conducted with the help of the Rockefeller Foundation gave a new life to linguistic

studies in India and helped in training many young scholars in modern linguistic methods. Linguistic departments were started in different Universities; Annamalai, Osmania and Kerala University Departments have been specialising in Dravidian linguistics. Descriptive study of various dialects, contrastive study between pairs of languages, and linguistic analysis of important texts are being carried out in Annamalai and Kerala Universities. The Madras University published the Tamil lexicon, the Dravidian Concise Vocabulary. Kitterer's *Dravidian* has been published in revised form. In Kerala a Comprehensive Malayalam Dictionary is nearing completion. The three International Conferences on Tamil held at Kuala Lumpur, Madras and Paris in recent years high-lighted the importance of Dravidian studies. Intensive study of Linguistics of Sanskrit and Dravidian language is bound to explode the theory of Sanskrit being Indo-European and Dravidian being Scythian.

There is much interesting and useful material in the ancient grammatical works in the literary Dravidian languages themselves—*Tolkappiyam*, *Sabdamanidarpana*, *Lilatilaka*, etc. These have to be studied well and their contribution to general linguistics made clear by presenting them properly. Many modern linguists who know of Panini and Bharthari may not have heard of *Tolkappiyam*. That the theory of poetic suggestion advocated by Anandavardhana in the 9th century is found in unmistakable terms in the ancient Tamil grammar, may not be known even to well-known Indologists. It is the duty of the Dravidian linguists to bring out the real linguistically important theories found in their ancient texts. The Annamalai University has held separate seminars on the grammatical theories in the four Dravidian languages; the results of these need more publicity.

The academic scholars are using the linguistic methods for easy and efficient study and teaching of languages. I understand that last year the linguistic department of the Kerala University used modern linguistic methods in teaching Telugu to a batch of students in less than two months. Though Linguistics might be considered as an academic study by itself, we cannot afford to lose sight of the tremendous problems in the field of education that confront us, and the help of linguistics will be quite welcome in our language teaching programmes, as well as in solving problems regarding translation of texts from the language into others. With the recognition of the importance of regional languages as media of instruction at school and University levels, the problem of linguistic communication within the country as a whole—maintaining its unity and at the

same time encouraging the development of these regional languages—involves considerable application of the science of linguistics. Thus both in the fundamental and applied fields, linguistics has great scope for development in this country.

Fine Arts :

As I have stated earlier, when these aspects are considered, it will be necessary to give due weight to the fact that the exquisite arts—music and dancing—have reached near perfection in Dravidian and constitute a perfect science, with their permutations and combinations so far as different *Kala-pramanas* are concerned. How is it that the whole of India recognises the basic concept of *Sapta Swaras*? Is it because the concept of *Sabdha Brahman* was so developed scientifically that they knew the elements of which voice was made? After all that language is the best which conveys emotions by fine blending of phonetics, etymology semantics, morphology and syntax. No mastery over music and dance could have been acquired by Dravidians if they had not studied so minutely these aspects. Is it because that a similar concept is adopted by Sanskrit in *Siksha*, *Nirukta*, *Vyakarana* and *Pratisakhya*?

Unsolved Problems :

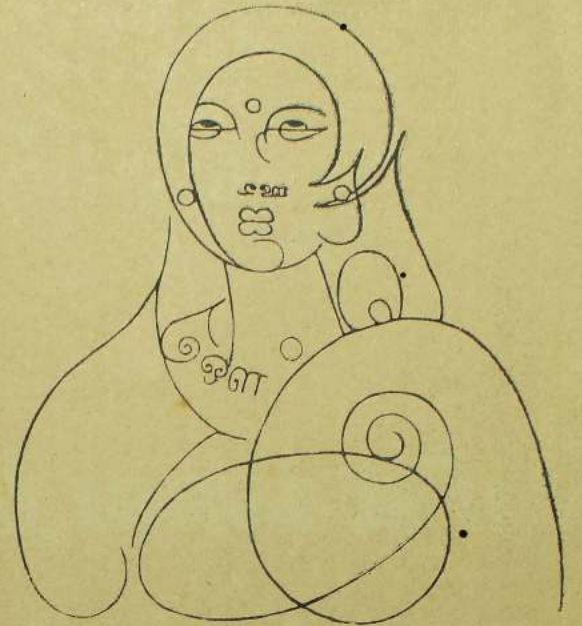
We have now acquired more knowledge and will continue to know more about the Dravidian speech family. But, all will agree that many fundamental questions remain to be answered satisfactorily. I venture to mention some of the outstanding problems in the domain of Dravidian studies, linguistic, socio-anthropological and cultural, the solution of which is bound to supply the missing links:

- The original history of Dravidian outside India and within India;
- Racial and cultural including religious mixture in India;
- The Mahabharata, the Ramayana, Puranas and the Dravidian World;
- The Indus script;
- Dravidian loans in Sanskrit from the earliest times and vice versa;
- Primitive Dravidian;
- Dravidian linguistic study of ancient writings and literature;
- The structure of Dravidian and its comparison with Sanskrit; and
- some special features of Dravidian.

I am glad the Vice-Chancellor of Madurai University, Dr. M. Varadarajan has contributed considerably by publishing his book "History of Tamil Literature". I hope this will be the beginning of a sustained study.

ஆய்வின் பயன்

இயல்பானது இயற்கையாயிற்று. அவ்வியற்கையை ஆய விரும்புகள் ஆய்வாளர் எனப்படுவர். ஆய்வின் பயன் அறிவை வளர்ப்பதாம். அவ்வறிவை பயன்களில் ஒன்று. ஆய்ந்த வற்றை அனைவர்க்கும் அறிய வைப்பதாம். அதுவே ஆய்வின் பயன் "மெய்யன்".

உயிரெழுத்துக்களையும் ஆயுத எழுத்தையும் கொண்டு புனைந்த தமிழ்த் தாயின் திருவுரு

என் உயிர்

கனியிடை யேறிய சுனையும் — முற்றல்
கழையிடை யேறிய சாரும்
பனிமல ரேறிய தேனும் — காய்ச்சுப்
பாகிடை யேறிய சுவையும்
நனிபசு பொழியும் பாலும் — தென்னை
நல்கிய குளிர்நீர் நீரும்
இனியன் வென்பேன் எனினும் — தமிழை
என்னுயிர் என்பேன் காண்பிர்.

— யாதிதாசன்

“நந்தமிழ்”

“இயலிசை வாரித்”

யாழ்ப்பாணம் என். வீரமணிய்யர் அவர்கள்
இயற்றியவை.

[கவிதை]

ஓங்காரத் தமிழ்ஓலியின்
ரீங்கார வண்டிசைத்துப்
பாங்கான இலக்கியத்தின்
பன்மலர்கள் தாவிமதுப்
பூங்கா வனத்தனனில்
புதுமலர்த்தேன் தமிழ்சுவைத்து
நீங்காத போதையிலை
நெகிழ்ந்துதமிழ் பாடுதையா.

முல் ஓலித்தமிழ் முந்திய முத்தமிழ்
கால நெடுங்கரை கடந்து பைந்தமிழ்
சீல முத்தற்றமிழ் செப்பிடு செந்தமிழ்
கோல எழிற்றமிழ் கொண்டிடு மத்தமிழ்

வீர நடைத்தமிழ் வென்றிடு நற்றமிழ்
சார நயத்தமிழ் சான்றிடு சொற்றமிழ்
நர நிறைத்தமிழ் இனித்திடும இனத்தமிழ்
கூரறி வுத்தமிழ் கொஞ்சிடு பத்தமிழ்

நாவலர் ஏற்றிடு நல்ல நடைத்தமிழ்
பாவலர் பாடிடும் பாங்குடைப் பத்தமிழ்
காவலர் போற்றிடு கவிற்று மாதத்தமிழ்
பூவலம் வந்தவேற் புண்ணியப் பூந்தமிழ்

தத்துவங் கடந்து தார்த்தமிழ் தண்டமிழ்
வித்துவத் தீந்தமிழ் வியன்மிகு வண்டமிழ்
சித்து தவழ்தமிழ் சிங்காரஞ் சேர்த்தமிழ்
அத்து விதங்களின் அழகுறு சீர்த்தமிழ்

தூய நெறித்தமிழ் துலங்குதெய் வத்தமிழ்
ஆய கலைத்தமிழ் ஆயும் உயிர்த்தமிழ்
தோயு கலைத்தமிழ் தொன்மை மிகுத்தமிழ்
வாயும் இனித்திடும வண்டமிழ் நத்தமிழ்.

